

Arrest

**nr. 184 966 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 18 september 2015 België is binnengekomen, diende op 25 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 september 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 15 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/09/2015

Overdracht CGVS: 16/02/2016

U werd gehoord op 20 mei 2016 van 09.45 uur tot 12.40 uur en op 27 juni 2016 van 14.10 uur tot 18.00 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een Sjiitische moslim, geboren op 10 september 1990 in Bagdad. U heeft heel uw leven in de wijk al Adhamiya in Bagdad gewoond.

Tot op het moment van uw vertrek studeerde u aan de universiteit in Bagdad waar u computerwetenschappen studeerde. Ongeveer 6 jaar geleden begon u te werken als DJ op feesten, bijvoorbeeld voor trouwfeesten en verlovingsen. 3 jaar geleden begon u ook als DJ te werken in Qasr el Sharq, een discotheek in al Al Karada.

Ongeveer midden of eind juli 2015 was u net klaar met werken als DJ op een feest in uw wijk, Sabaat Bkar, toen u een telefoon kreeg van een nummer dat u niet kende. De persoon aan de andere kant van de lijn bedreigde u en zei dat u moest stoppen met uw werk, en als u niet wou stoppen, zou er wel voor gezorgd worden dat u zou stoppen. U nam deze bedreiging echter niet serieus, aangezien u regelmatig grapjes maakte met uw vrienden door te bellen naar elkaar en daarbij uw stem te vervormen om zo elkaar te misleiden. Ongeveer een week later werd u wederom gebeld. Ditmaal werd u aangesproken op het feit dat u gevraagd was om te stoppen met uw werk. U vroeg wie deze persoon die u belde was, en hij zei dat u dat later wel te weten zou komen. U dacht nog steeds dat het om een grap van uw vrienden ging, al begon u wel te twifelen, waardoor u terugbelde naar het nummer dat u gebeld had. Dit nummer was niet meer bereikbaar en het nummer dat u de eerste keer gebeld had was al verdwenen uit uw GSM.

Op 9 augustus 2015 ging u in Qasr el Sharq werken en u stopte om 11 uur 's avonds. Toen u naar uw wagen wandelde, ging u langs een winkel om enkele zaken voor u en uw moeder te kopen en u kocht ook alcoholische drank, die u opdronk terwijl u naar huis reed. U reed traag naar huis, en toen u aan het checkpoint kwam dat toegang gaf tot uw wijk, merkte u op dat er een auto achter u reed waarin, bij het openen van de deur, een blauw lichtje brandde. Deze auto volgde u ook door het volgende checkpoint, en u werd een beetje bang. Na een tijdje sloeg de auto echter af in een zijstraat. Rond kwart voor middernacht kwam u aan in de buurt van uw huis. U had nog wat drank over, en besloot dit eerst op te drinken voor u naar huis ging, aangezien uw ouders uit religieuze overtuigingen tegen alcohol zijn.

U moest naar het toilet, en besloot uw behoefte te doen op een plek waar veel vuilbakken en afval staan. U stond ongeveer op 3 meter van uw auto toen een andere auto naast uw auto stopte. U zag dat het een taxi was en herkende door het blauwe lichtje de wagen, als zijnde de wagen die u een tijdje gevolgd had aan de checkpoints. Eén persoon kwam naar u toe, en hij vroeg of u Y. F. was, waarop u bevestigend antwoordde. Deze persoon had een mes of een schroevendraaier vast, u kon door het donker namelijk niet zien wat het precies was, waarmee hij u stak. U liep weg van hem, waarna hij u achterna liep. Toen u omkeek zag u uw belager terug naar zijn wagen wandelen. U liep een zijstraat in waar een wagen u niet kon achtervolgen. U zag dat uw belager vertrokken was, en u ging terug naar uw eigen wagen. U keek naar de wonde aan uw buik, en die bloedde veel. U besloot naar het Al Kindy ziekenhuis te gaan. U belde een vriend van u, B. J., en vroeg of hij naar het ziekenhuis wou komen. Daarna belde u uw moeder, en omdat u haar niet ongerust wou maken, zei u dat u bij B. zou blijven slapen.

U ging naar het ziekenhuis, waar u loog en zei dat u geduwd werd als grap door een vriend en dat u op een stuk ijzer van een deur terecht gekomen was. U wou namelijk niet dat de politie erbij gehaald zou worden, omdat u dan veel geld zou moeten betalen en dat u zou moeten wachten op verzorging tot de politie aanwezig zou zijn. De dokter die u verzorgde zag echter dat het een wonde van een mes was, en sprak u hierover aan. U vroeg aan hem om dit ook stil te houden.

Toen B. aankwam aan het ziekenhuis vertelde u hem alles en hij zei dat u niet meer terug kon gaan naar uw wijk en dat u maar bij hem moest blijven. U ging naar de woning van B., en de dag erna belde u met uw moeder. Uw moeder werd heel kwaad en B. ging uw moeder halen met uw wagen. U besloot naar Europa te komen en u verkocht uw wagen en uw DJ materiaal.

Op 19 augustus 2015 vertrok u definitief uit Irak. U nam het vliegtuig in Bagdad, vanwaar u naar Istanboel vloog. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan op 18 september 2015 en u vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer A., een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus H., een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus D., een kopie van de identiteitskaart en het

nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, een kopie van de pensioenkaart van uw moeder en vader, een kopie van uw visitekaartje als DJ, een origineel attest van een Belgische dokter over uw steekwonde en 5 foto's in verband met uw werk.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u bedreigd werd door een onbekende persoon die stelde dat u moest stoppen met uw werk als DJ. U gaf hier echter geen gevolg aan. U verklaart dat u neergestoken werd, waarna u besloot te vluchten.

Op basis van uw verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier, wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

Allereerst moet worden opgemerkt dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de (nasleep van de) steekpartij waarvan u het slachtoffer werd en die de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te ontvluchten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u in het ziekenhuis niet wilde vertellen dat u gestoken was omdat de politie dan moest komen en dat u de medewerkers van het ziekenhuis vertelde dat u een grap gemaakt had met een vriend, waarna deze u geduwd had en er een stuk ijzer van een deur in uw buik terechtgekomen was (CGVS 1, p.9). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u in het ziekenhuis enkel gezegd had dat u zich pijn gedaan had met een ijzer (CGVS 2, p.12). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u gedurende het eerste interview bij het CGVS gedetailleerdere verklaringen had afgelegd omtrent dit voorval, werd u nogmaals de kans geboden om te verduidelijken wat u juist gezegd heeft. U bleef toen bij uw laatste verklaringen, namelijk dat u in het ziekenhuis vertelde dat u zich pijn gedaan had met een ijzer en dat u zich niet meer goed kan herinneren wat u er gezegd heeft (CGVS 2, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u gedurende het eerste interview bij het CGVS verteld had dat u geduwd werd en op een ijzer van een deur gevallen was, antwoordde u dat dat niet het geval was en dat dit niet kon (CGVS 2, p.14). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten biedt echter geen afdoende verklaring voor deze discrepantie. Aangaande uw opmerking dat u het zich niet meer goed herinnert omdat het voorval zich 10 maanden geleden heeft voorgedaan (CGVS 2, p.14), moet opgemerkt worden dat deze uitleg niet opgaat aangezien uw twee opeenvolgende gehoren bij het CGVS plaatsvonden met een tijdsinterval van slechts vijf weken.

Verder legde u nog tegenstrijdige verklaringen af aangaande welke uitleg u in het ziekenhuis zou verschaft hebben naar aanleiding van het incident waarbij u neergestoken werd. Gedurende het eerste interview bij het CGVS verklaarde u namelijk dat, toen de dokter uw wonde aan het verzorgen was, deze opmerkte dat de wonde van een mes was. U verklaarde bovendien dat u tegen de dokter gezegd had dat dit inderdaad het geval was en dat u de dokter gevraagd had hierover te zwijgen omdat u niet wilde dat de politie erbij betrokken zou raken (CGVS 1, p.9). Gedurende het tweede interview bij het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat u niet tegen de dokter heeft gezegd dat u gestoken bent met een mes (CGVS 2, p.7). U voegde hier even later aan toe dat u niet meer weet wat u juist gezegd heeft, dat u zich pijn gedaan had tegen een ijzer, en dat de dokter hier verder niet over doorvroeg. Voor alle duidelijkheid werd u gevraagd: "Heeft u in het ziekenhuis tegen iemand gezegd wat er gebeurd is?", waarop u antwoordt: "Nee" (CGVS 2, p.12). Nadien werd u de kans geboden om uw verklaringen te verduidelijken, waarbij aangegeven werd dat u gedurende het vorige interview iets specifiek tegen de dokter verklaard had. Hierop antwoordde u dat u gezegd heeft dat u zich verwond heeft met een ijzer en dat u niet meer gezegd heeft omdat anders de politie gebeld zou worden (CGVS 2, p.14). Geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige interview bij het CGVS, zei u ineens dat u de dokter smeergeld gegeven heeft. Gevraagd waarom u dit daarvoor niet verklaard heeft, antwoordt u dat u enkel antwoordt op de vragen (CGVS 2, p.14). Gezien u specifiek gevraagd werd of u de waarheid aan iemand verteld had, en u verschillende keren verklaarde dat u het de dokter niet verteld heeft omdat anders de politie gebeld zou worden, kan deze verklaring deze tegenstrijdigheid geenszins opheffen. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel, aangezien de verklaringen omtrent de verzorging van uw wonden de kern raken van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop uw moeder u is komen bezoeken in Al Mansour, waar u bij B. verbleef nadat u het ziekenhuis verlaten had. Tijdens het eerste interview bij het CGVS verklaarde u dat B. uw auto genomen heeft en uw moeder is gaan halen (CGVS 1, p.9).

Gedurende het tweede interview bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder met een taxi afgezet is in Al Mansour in de buurt van de woning van B., en dat B. uw moeder te voet is gaan ophalen van de plek waar ze met de taxi werd afgezet (CGVS 2, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat er geen verschil is en dat u niets veranderd hebt aan uw woorden. U herhaalt dat uw moeder naar Mansour gekomen is, waarna B. haar te voet is gaan oppikken en dat het onmogelijk is dat u in het vorige interview uw eerdere versie verklaard zou hebben, aangezien het incident waarvoor u gevlucht bent zich afspeelde met die auto (CGVS 2, p.13). Wederom is dit echter geen verklaring die de discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen kan opheffen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de achtervolging die zich zou hebben afgespeeld nadat u gestoken werd. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u achterom keek om te zien of uw belager u volgde, waarbij u zag dat uw belager 10 meter achter u liep, waarna hij teruggekeerd was naar zijn auto, u dacht dat hij dat deed om u te volgen, waarna u in een zijstraat gegaan bent waar geen auto kon komen (CGVS 1, p.9). Gedurende het tweede gehoor, gevraagd of uw belager u gevolgd heeft, zegt u dat u aan het lopen was, dat u omdat er veel afval was, meer bezig was met het springen over het afval en dat u niet achterom keek en dat u, toen het wijkje smal was, achterom gekeken heeft om te kijken of er iemand achter u was. Gevraagd of u gehoord heeft of iemand u volgde, verklaarde u dat dat niet het geval was, omdat op het moment dat u op het vuil liep, je niets anders hoorde dan het afval (CGVS 2, p.12). Daar waar u gedurende het eerste interview aangaf dat u achterom keek tijdens het vluchten en uw belager opmerkte, verklaarde u tijdens het tweede interview dat u slechts omkeek op het moment dat u in het wijkje was waar geen auto's in konden en u niemand opmerkte. Gezien de grote impact die deze gebeurtenis op uw leven heeft gehad - het leidde namelijk tot uw vertrek uit Irak - kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen kan afleggen, zeker aangezien u tijdens uw eerste gehoor aangaf wat u specifiek gezien heeft op het moment dat u omkeek. Gezien deze steekpartij gevolgd door de achtervolging ook de kern betreft van uw asielrelaas, schaadt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast deze tegenstrijdigheden zijn er nog enkele onwaarschijnlijkheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo moet opgemerkt worden dat het op zijn minst onwaarschijnlijk genoemd kan worden dat voordat ze uw steekwonde in het ziekenhuis zouden naaien, u eerst een verklaring zou moeten afleggen bij de politie. Bovendien verklaart u dat de politie op hun gemak te werk zou gaan, en dat ze u zouden laten leegbloeden (CGVS 2, p.8). Niettegenstaande corruptie en inefficiëntie in Irak wijd verspreid zijn (informatie toegevoegd aan administratief dossier), is het moeilijk te geloven dat een ziekenhuis u eerder zal laten leegbloeden als de politie nog niet aanwezig is, in plaats van u te helpen, enkel en alleen omdat volgens u de politie de wonde moet zien voor ze bedekt is (CGVS 1, p.12).

Ook is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u besloot om de alcohol die u gekocht had op te drinken terwijl u naar huis reed (CGVS 2, p.6). U gaf namelijk zelf aan dat de politieagenten zouden reageren mochten ze merken dat u aan het drinken was (CGVS 2, p.12). Bovendien passeerde u op weg naar huis twee checkpoints waar politieagenten staan (CGVS 2, p.6-7). Aangezien u aangaf dat, mocht u aangesproken worden op het feit dat u drinkt achter het stuur, ze dit niet via de wet zouden regelen (CGVS 2, p.6), kan er van u redelijkerwijs toch verwacht worden dat u voorzichtiger bent met het consumeren van alcohol, en het al zeker niet achter het stuur opdrinkt. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Waar u vermeldt dat u commentaar krijgt omwille van uw stijl, meer specifiek uw haar en uw kledij (CGVS 1, p.7), en hieromtrent vervolging vreest omdat uw stijl niet kuis of Haram zou zijn, moet opgemerkt worden dat deze vrees in uw hoofde onvoldoende zwaarwichtig genoemd kan worden. Allereerst kan er vastgesteld worden dat uw problemen met uw stijl niet de aanleiding vormden waarom u uw land van herkomst verlaten heeft. U gaf namelijk aan dat u nadat u neergestoken was, niet langer in Irak kon leven, aangezien u uw job had opgegeven en dat u niets anders kende en besloot om naar Europa te komen (CGVS 1, p.9). Nergens vermeldde u echter dat problemen met uw stijl de onmiddellijke oorzaak vormden voor uw vertrek.

Bovendien noemt u slechts één incident op waarbij u door iemand van het leger aan een checkpoint werd aangesproken in verband met uw stijl en u hierop gevraagd werd of u homoseksueel was, wat u als een provocatie ervoer en repliceerde door te vragen of de agent misschien homoseksueel was. De agent ging hierop verder met zijn controle waarop u mocht vertrekken (CGVS 2, p.10). Dit voorval, waarbij u beledigd werd maar fysiek niet geraakt werd, kan bezwaarlijk als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming beschouwd worden. Bovendien verklaart u dat u, ook al discussieerde u met uw familie over uw stijl, door hen niet slecht behandeld werd. U geeft aan dat ze enkel tegen u spraken over uw stijl en uw werk, maar dat ze verder goed voor u zorgden (CGVS 2, p.10). Ook verklaart u zelf niet homoseksueel te zijn (CGVS 2, p.11) en dat het voor u mogelijk zou zijn uw stijl te veranderen, maar dat u vooral uw belagers (cf. supra) vreest (CGVS 2, p.6).

Gezien uw verklaringen kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u uw stijl zou aanpassen, zodat u hieromtrent geen problemen meer zou hebben. Het veranderen van uw stijl, ook al ziet u deze stijl graag (CGVS 2, p.10), kan immers bezwaarlijk een inperking van uw fundamentele rechten genoemd worden. Dit betekent dat er hier niet gesproken kan worden van een schending van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zoals beschreven staat in artikel 48/3, §2, a van de gecoördineerde vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dt er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016.

De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag wijzigen bovenstaande analyse geenszins. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer A., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus H., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus D., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder, de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader, de kopie van de woonkaart op naam van uw vader, de kopie van de rantsoenkaart op naam van uw vader en de kopie van de pensioenkaarten van uw vader en moeder tonen uw identiteit, de identiteiten van uw familieleden en uw woonplaats aan. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken.

De kopie van uw visitekaartje en de 5 foto's van uw werk tonen uw activiteiten aan als DJ. Het feit dat u werkte als DJ wordt door mij niet in twijfel getrokken. Zoals hierboven omstandig uiteengezet kon echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw werk in uw land zou hebben gekend.

Aangaande het door u neergelegde medische attest opgemaakt door een Belgische arts ten slotte moet worden opgemerkt dat er door de arts wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw gehoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de arts zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De objectieve vaststellingen van de arts beperken zich dan ook tot de vaststelling van het bestaan van een litteken met een lengte van 1,9 centimeter. Het medische attest bevat op geen enkele manier enige indicatie, buiten uw verklaringen die in dit attest zijn opgenomen, over het tijdstip en de manier waarop u deze verwonding opgelopen heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

“- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.

Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Irak.

Hij vreest het slachtoffer te zullen worden van sektarisch en religieus geweld.

Doordat hij sinds enkele jaren werkzaam was als DJ op feestjes en nachtclubs (en m.n. de nachtclub ‘Qasser el Sharq’) en hij zich in zijn dagelijks leven gedroeg als een verwesterde jongeman (haardracht, klederdracht, drinkt alcohol etc.), is hij in aanvaring gekomen met extremistische moslims die vonden dat verzoekers gedrag onrein was (haram) en eisten dat verzoeker zich als een vrome moslim zou gedragen, iets wat verzoeker weigerde.

Uit verzoekers opeenvolgende verhalen, is gebleken dat hij een andere visie heeft op de streng islamitische gang van zaken in Irak waar diepgewortelde tradities bestaan die een normaal functioneren van hemzelf binnen die samenleving onmogelijk maken.

Uit de gehoorverslagen staat vast dat verzoeker een ruimdenkend en beschaafd persoon is die het in Irak had aangedurfd om tegen de stroom in te varen, zoals het dragen van oorkingen en luisteren naar Afro-Amerikaanse hip-hop muziek.

Op 9 augustus 2015 werd een aanslag gepleegd op verzoeker waarbij hij verwondingen opliep.

Verzoeker vreest dat hij het slachtoffer van nieuwe wraakmaatregelen zal worden vanwege leden van een of andere extremistische militia en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen geven hiertegen.

Het huidige algemene klimaat in Irak, is trouwens dermate onveilig, dat verzoeker hoedanook niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten.

Volgens verzoeker is de bescherming tegen verdere bedreigingen en/of represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem kunnen garanderen.

De autoriteiten in zijn herkomstregio hebben weinig of geen vat op mensen die de vaste wil hebben om represailles uit te voeren ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de lokale autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft Irak verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was.

De toestand werd voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten.

Gelet op de uiteenzetting die verzoeker heeft gegeven tijdens zijn twee gehoren op het CGVS dd. 20 mei 2016 en dd. 27 juni 2016, staat het vast dat in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer van represailles te zullen worden indien hij naar Irak wordt teruggestuurd.

In de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Het CGVS heeft een beoordelingsfout begaan.

Bij een terugkeer naar Irak is verzoekers leven wel degelijk in gevaar.

Verzoeker is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing dd. 15 september 2016.

Het CGVS stelt de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze onwaarschijnlijk en tegenstrijdig zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden.

De door het CGVS geciteerde onwaarschijnlijkheden en/of tegenstrijdigheden kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer toelichting te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt (o.a. over hetgeen zich exact had voorgedaan in het Iraakse ziekenhuis ; of over de details van het incident van 9 augustus 2015 en de nasleep ervan) was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Bij de analyse van de verklaringen van verzoeker, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd in zijn opeenvolgende gehoren, en die wél onderling correspondeerden, zelfs in de kleinste details, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele details, niet onderling overeenkwamen.

Volgens verzoeker zoekt het CGVS spijkers op laag water.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Verzoeker was helemaal niet ontwijkend in zijn antwoorden.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over het incident in Bagdad dd. 9 augustus 2015 wel degelijk eerlijk waren.

Het is niet uitgesloten dat verzoeker zich misschien, onbewust in zijn opeenvolgende verklaringen op enkele onderdelen vergist heeft.

Wat ongetwijfeld de inconsistentie in zijn verklaringen mee in de hand heeft gewerkt, is het gegeven dat de verschillende tolken tijdens zijn opeenvolgende gehoren (dd. 29 januari 2016 bij DVZ ; dd. 20 mei 2016 en dd. 27 juni 2016 op het CGVS), achtereenvolgens resp. van Syrische, Irakese en Marokkaanse herkomst waren ; en allen een ander Arabisch accent hanteerden.

Dit leidde tot verwarring in hoofde van verzoeker.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Irak de enige optie was voor zijn eigen veiligheid.

Verzoeker is van mening dat hij tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 20 mei 2016 en dd. 27 juni 2016 wel degelijk geloofwaardige informatie heeft gegeven waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Irak.

Het CGVS had eveneens ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen in Irak.

Verzoeker was met de dood bedreigd door onbekende extremistische moslims.

Verzoeker had vervolgens zijn land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.

Verzoeker wenst verder ook aan te halen dat hij momenteel bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van doodsbedreigingen.

Verzoeker zal deze elementen ten gepasten tijde toevoegen aan zijn dossier.

Verzoeker is van mening dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het CGVS.

Het is algemeen geweten dat gewelddadige mensen in Irak niet aarzelen om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Irak.

In Irak voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker, in combinatie met het medisch attest van de Belgische dokter aangaande de steekwonde in zijn buik, moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Irak alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiare beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De veiligheidssituatie is er op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg, zoals de recentere en zwaardere bomaanslagen o.a. in Karada-Bagdad waarbij meer dan 300 burgers om het leven kwamen en honderden mensen gewond werden duidelijk aantoonde.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Bagdad hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in Bagdad momenteel nog niet gegarandeerd is.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Met de loutere herhaling van zijn vrees voor vervolging omwille van sektarisch en religieus geweld, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker benadrukt dat hij in aanvaring is gekomen met extremistische moslims die eisten dat verzoeker zich als een vrome moslim zou gedragen en zich steunt op het incident in de nacht van augustus 2015 en de twee dreig telefoons die eraan voorafgingen, merkt de Raad op dat verzoeker zijn asielaanvraag opnieuw brengt, zoals dit reeds werd beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoekers toelichting over het gebrek aan bescherming tegen nieuwe wraakmaatregelen is niet dienstig, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen. Het in vraag stellen van de beoordeling van de Commissaris-generaal en het loutere betoog dat een beoordelingsfout werd begaan, ondermijnt op zich geenszins de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker kan de inconsistenties in zijn verklaringen niet minimaliseren door in het verzoekschrift voor het eerst op te merken dat deze te wijten zijn aan de verschillende tolken tijdens de opeenvolgende interviews. Verzoeker heeft immers nergens aangegeven dat deze gang van zaken tot verwarring heeft geleid, noch blijkt dit uit de DVZ-verklaring, de CGVS-vragenlijst of de CGVS-interviews. Verzoeker kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, evenmin vragen om rekening te houden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen in Irak. Verder toont verzoeker geenszins concreet aan dat de Commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken. Waar verzoeker aanhaalt dat hij bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van doodsb bedreigingen, merkt de Raad op dat deze documentatie tot op vandaag ontbreekt. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden dat in de gegeven omstandigheden zijn verklaringen, samen met het medisch attest, moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te geven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelde de Commissaris-generaal dan ook terecht dat:

“Allereerst moet worden opgemerkt dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de (nasleep van de) steekpartij waarvan u het slachtoffer werd en die de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te ontvluchten.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u in het ziekenhuis niet wilde vertellen dat u gestoken was omdat de politie dan moest komen en dat u de medewerkers van het ziekenhuis vertelde dat u een grap gemaakt had met een vriend, waarna deze u geduwd had en er een stuk ijzer van een deur in uw buik terechtgekomen was (CGVS 1, p.9). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u in het ziekenhuis enkel gezegd had dat u zich pijn gedaan had met een ijzer (CGVS 2, p.12). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u gedurende het eerste interview bij het CGVS gedetailleerdere verklaringen had afgelegd omtrent dit voorval, werd u nogmaals de kans geboden om te verduidelijken wat u juist gezegd heeft. U bleef toen bij uw laatste verklaringen, namelijk dat u in het ziekenhuis vertelde dat u zich pijn gedaan had met een ijzer en dat u zich niet meer goed kan herinneren wat u er gezegd heeft (CGVS 2, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u gedurende het eerste interview bij het CGVS verteld had dat u geduwd werd en op een ijzer van een deur gevallen was, antwoordde u dat dat niet het geval was en dat dit niet kon (CGVS 2, p.14). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten biedt echter geen afdoende verklaring voor deze discrepantie. Aangaande uw opmerking dat u het zich niet meer goed herinnert omdat het voorval zich 10 maanden geleden heeft voorgedaan (CGVS 2, p.14), moet opgemerkt worden dat deze uitleg niet opgaat aangezien uw twee opeenvolgende gehoren bij het CGVS plaatsvonden met een tijdsinterval van slechts vijf weken.

Verder legde u nog tegenstrijdige verklaringen af aangaande welke uitleg u in het ziekenhuis zou verschaft hebben naar aanleiding van het incident waarbij u neergestoken werd. Gedurende het eerste interview bij het CGVS verklaarde u namelijk dat, toen de dokter uw wonde aan het verzorgen was, deze opmerkte dat de wonde van een mes was. U verklaarde bovendien dat u tegen de dokter gezegd had dat dit inderdaad het geval was en dat u de dokter gevraagd had hierover te zwijgen omdat u niet wilde dat de politie erbij betrokken zou raken (CGVS 1, p.9). Gedurende het tweede interview bij het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat u niet tegen de dokter heeft gezegd dat u gestoken bent met een mes (CGVS 2, p.7). U voegde hier even later aan toe dat u niet meer weet wat u juist gezegd heeft, dat u zich pijn gedaan had tegen een ijzer, en dat de dokter hier verder niet over doorvroeg. Voor alle duidelijkheid werd u gevraagd: “Heeft u in het ziekenhuis tegen iemand gezegd wat er gebeurd is?”, waarop u antwoordt: “Nee” (CGVS 2, p.12).

Nadien werd u de kans geboden om uw verklaringen te verduidelijken, waarbij aangegeven werd dat u gedurende het vorige interview iets specifieks tegen de dokter verklaard had. Hierop antwoordde u dat u gezegd heeft dat u zich verwond heeft met een ijzer en dat u niet meer gezegd heeft omdat anders de politie gebeld zou worden (CGVS 2, p.14). Geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige interview bij het CGVS, zei u ineens dat u de dokter smeergeld gegeven heeft. Gevraagd waarom u dit daarvoor niet verklaard heeft, antwoordt u dat u enkel antwoordt op de vragen (CGVS 2, p.14). Gezien u specifiek gevraagd werd of u de waarheid aan iemand verteld had, en u verschillende keren verklaarde dat u het de dokter niet verteld heeft omdat anders de politie gebeld zou worden, kan deze verklaring deze tegenstrijdigheid geenszins opheffen. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel, aangezien de verklaringen omtrent de verzorging van uw wonden de kern raken van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop uw moeder u is komen bezoeken in Al Mansour, waar u bij B. verbleef nadat u het ziekenhuis verlaten had. Tijdens het eerste interview bij het CGVS verklaarde u dat B. uw auto genomen heeft en uw moeder is gaan halen (CGVS 1, p.9). Gedurende het tweede interview bij het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder met een taxi afgezet is in Al Mansour in de buurt van de woning van B., en dat B. uw moeder te voet is gaan ophalen van de plek waar ze met de taxi werd afgezet (CGVS 2, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat er geen verschil is en dat u niets veranderd hebt aan uw woorden. U herhaalt dat uw moeder naar Mansour gekomen is, waarna B. haar te voet is gaan oppikken en dat het onmogelijk is dat u in het vorige interview uw eerdere versie verklaard zou hebben, aangezien het incident waarvoor u gevlucht bent zich afspeelde met die auto (CGVS 2, p.13). Wederom is dit echter geen verklaring die de discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen kan opheffen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de achtervolging die zich zou hebben afgespeeld nadat u gestoken werd. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u achterom keek om te zien of uw belager u volgde, waarbij u zag dat uw belager 10 meter achter u liep, waarna hij teruggekeerd was naar zijn auto, u dacht dat hij dat hij dat deed om u te volgen, waarna u in een zijstraat gegaan bent waar geen auto kon komen (CGVS 1, p.9). Gedurende het tweede gehoor, gevraagd of uw belager u gevolgd heeft, zegt u dat u aan het lopen was, dat u omdat er veel afval was, meer bezig was met het springen over het afval en dat u niet achterom keek en dat u, toen het wijkje smal was, achterom gekeken heeft om te kijken of er iemand achter u was. Gevraagd of u gehoord heeft of iemand u volgde, verklaarde u dat dat niet het geval was, omdat op het moment dat u op het vuil liep, je niets anders hoorde dan het afval (CGVS 2, p.12). Daar waar u gedurende het eerste interview aangaf dat u achterom keek tijdens het vluchten en uw belager opmerkte, verklaarde u tijdens het tweede interview dat u slechts omkeek op het moment dat u in het wijkje was waar geen auto's in konden en u niemand opmerkte. Gezien de grote impact die deze gebeurtenis op uw leven heeft gehad - het leidde namelijk tot uw vertrek uit Irak - kan er van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen kan afleggen, zeker aangezien u tijdens uw eerste gehoor aangaf wat u specifiek gezien heeft op het moment dat u omkeek. Gezien deze steekpartij gevolgd door de achtervolging ook de kern betreft van uw asielrelaas, schaadt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast deze tegenstrijdigheden zijn er nog enkele onwaarschijnlijkheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo moet opgemerkt worden dat het op zijn minst onwaarschijnlijk genoemd kan worden dat voordat ze uw steekwonde in het ziekenhuis zouden naaien, u eerst een verklaring zou moeten afleggen bij de politie. Bovendien verklaart u dat de politie op hun gemak te werk zou gaan, en dat ze u zouden laten leegbloeden (CGVS 2, p.8). Niettegenstaande corruptie en inefficiëntie in Irak wijd verspreid zijn (informatie toegevoegd aan administratief dossier), is het moeilijk te geloven dat een ziekenhuis u eerder zal laten leegbloeden als de politie nog niet aanwezig is, in plaats van u te helpen, enkel en alleen omdat volgens u de politie de wonde moet zien voor ze bedekt is (CGVS 1, p.12).

Ook is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u besloot om de alcohol die u gekocht had op te drinken terwijl u naar huis reed (CGVS 2, p.6). U gaf namelijk zelf aan dat de politieagenten zouden reageren mochten ze merken dat u aan het drinken was (CGVS 2, p.12). Bovendien passeerde u op weg naar huis twee checkpoints waar politieagenten staan (CGVS 2, p.6-7). Aangezien u aangaf dat, mocht u aangesproken worden op het feit dat u drinkt achter het stuur, ze dit niet via de wet zouden regelen (CGVS 2, p.6), kan er van u redelijkerwijs toch verwacht worden dat u voorzichtiger bent met het consumeren van alcohol, en het al zeker niet achter het stuur opdrinkt. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Waar u vermeldt dat u commentaar krijgt omwille van uw stijl, meer specifiek uw haar en uw kledij (CGVS 1, p.7), en hieromtrent vervolging vreest omdat uw stijl niet kuis of Haram zou zijn, moet opgemerkt worden dat deze vrees in uw hoofde onvoldoende zwaarwichtig genoemd kan worden. Allereerst kan er vastgesteld worden dat uw problemen met uw stijl niet de aanleiding vormden waarom u uw land van herkomst verlaten heeft.

U gaf namelijk aan dat u nadat u neergestoken was, niet langer in Irak kon leven, aangezien u uw job had opgegeven en dat u niets anders kende en besloot om naar Europa te komen (CGVS 1, p.9). Nergens vermeldde u echter dat problemen met uw stijl de onmiddellijke oorzaak vormden voor uw vertrek.

Bovendien noemt u slechts één incident op waarbij u door iemand van het leger aan een checkpoint werd aangesproken in verband met uw stijl en u hierop gevraagd werd of u homoseksueel was, wat u als een provocatie ervoer en repliceerde door te vragen of de agent misschien homoseksueel was. De agent ging hierop verder met zijn controle waarop u mocht vertrekken (CGVS 2, p.10). Dit voorval, waarbij u beledigd werd maar fysiek niet geraakt werd, kan bezwaarlijk als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming beschouwd worden. Bovendien verklaart u dat u, ook al discussieerde u met uw familie over uw stijl, door hen niet slecht behandeld werd. U geeft aan dat ze enkel tegen u spraken over uw stijl en uw werk, maar dat ze verder goed voor u zorgden (CGVS 2, p.10). Ook verklaart u zelf niet homoseksueel te zijn (CGVS 2, p.11) en dat het voor u mogelijk zou zijn uw stijl te veranderen, maar dat u vooral uw belagers (cf. supra) vreest (CGVS 2, p.6). Gezien uw verklaringen kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u uw stijl zou aanpassen, zodat u hieromtrent geen problemen meer zou hebben. Het veranderen van uw stijl, ook al ziet u deze stijl graag (CGVS 2, p.10), kan immers bezwaarlijk een inperking van uw fundamentele rechten genoemd worden. Dit betekent dat er hier niet gesproken kan worden van een schending van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zoals beschreven staat in artikel 48/3, §2, a van de gecoördineerde vreemdelingenwet.”

“De door u voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag wijzigen bovenstaande analyse geenszins. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer A., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus H., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw zus D., de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw moeder, de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader, de kopie van de woonkaart op naam van uw vader, de kopie van de rantsoenkaart op naam van uw vader en de kopie van de pensioenkaarten van uw vader en moeder tonen uw identiteit, de identiteiten van uw familieleden en uw woonplaats aan. Deze informatie wordt niet in twijfel getrokken.

De kopie van uw visitekaartje en de 5 foto's van uw werk tonen uw activiteiten aan als DJ. Het feit dat u werkte als DJ wordt door mij niet in twijfel getrokken. Zoals hierboven omstandig uiteengezet kon echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw werk in uw land zou hebben gekend.

Aangaande het door u neergelegde medische attest opgemaakt door een Belgische arts ten slotte moet worden opgemerkt dat er door de arts wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw gehoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de arts zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De objectieve vaststellingen van de arts beperken zich dan ook tot de vaststelling van het bestaan van een litteken met een lengte van 1,9 centimeter. Het medische attest bevat op geen enkele manier enige indicatie, buiten uw verklaringen die in dit attest zijn opgenomen, over het tijdstip en de manier waarop u deze verwonding opgelopen heeft.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 4) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Ook uit de in de aanvullende nota voorgelegde landeninformatie kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De informatie wordt genoegzaam bevestigd in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 6 februari 2017.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP